

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Jeg hørte sådan set udmærket fru Mette Frederiksens ordførertale. Der findes jo også andre muligheder for at høre en ordførertale end lige præcis at sidde på pladsen, selv om jeg selvfølgelig gerne ville have oplevet den live, men det kunne altså ikke lade sig gøre.

Det, der undrer mig meget i denne sag, er, at fra at sige ved førstebehandling, at man anerkender ideen om glidende decentralisering, går man nu til godt nok at bruge nogenlunde de samme ord, men lige putte den lille finesse ind, at der skal være mere end én indgang, at det er de forkerte præmisser, vi bygger på, og at de faglige niveauer ikke er gode nok. Det kan godt være, man har brugt de samme ord, men indholdet er ikke det samme, og det er det, der er problemet. Hvad er helt præcist grunden til, at Socialdemokraterne har skiftet standpunkt i denne sag?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hvis vi skal være enige om de ord, vi benytter os af i debatten, antager jeg, at et bredt flertal i det danske Folketing forstår begrebet en glidende decentralisering som noget, der netop foregår glidende.

Kl. 13.45

Men det, der er hele pointen og hele problemet med det forslag, der ligger på bordet i dag, er, at den ikke bliver så glidende, som det ville være fornuftigt. Det er nemlig sådan, at hele børn og unge-området, som desværre adskilles fra det øvrige specialiserede område, partout pr. automatik skal overføres til kommunerne pr. 15. februar 2006, og det er der ikke noget som helst glidende i. Det er bare dumt, og det er ærgerligt, fordi det er en beslutning, der ikke er truffet på et fagligt funderet grundlag. Hvis man virkelig ønskede en glidende decentralisering, skulle man da sige til kommunerne: Nu kommer I på plads, nu får vi styr på jeres økonomi, nu tager I en ordentlig socialpolitisk diskussion, og så kan I begynde at hjemtage institutioner. Men det er ikke det, man har villet fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Lovforslaget giver som bekendt én indgang til det offentlige, nemlig kommunen.

Fru Mette Frederiksen ønsker, kan jeg jo forstå, indtil flere indgange, men ønsker samtidig

ikke at stille de nødvendige ændringsforslag, og det kan man jo så undre sig lidt over. Men stoler fru Mette Frederiksen ikke på, at kommunen kan løfte opgaven, når hun ønsker flere indgange end én? Det må jo være konklusionen efter de bemærkninger, jeg har hørt fru Mette Frederiksen komme med.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg gentager gerne eksemplet fra tidligere. Hvis jeg kører galt i weekenden, og min lille datter bliver hjerneskadet, vil jeg som forælder som det mest naturlige i denne verden – og jeg tror, det er et synspunkt, jeg deler med langt de fleste andre forældre i Danmark – ønske at have mulighed for adgang til den bedste rådgivning om lige præcis hendes handicap og adgang til den viden, der findes om det handicap, og om de behandlingserfaringer, man har i andre lande.

Det er derfor, vi – og det gælder i øvrigt hele oppositionen – har sagt: Giv dog den enkelte handicappede og den handicappedes pårørende adgang til at kunne ringe til VISO. Vi befinder os i år 2005, og nu samler man rådgivning og viden ét sted, men kun i de allerfærreste sager kan befolkningen – i dette tilfælde de handicappede og deres pårørende – få adgang til den viden. Det er da en mærkelig måde at anskue de mennesker på, synes jeg.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Som borger i landet ønsker jeg klart at have en enstrengt struktur, en simpel og klar struktur, men jeg ønsker selvfølgelig også at få den bedste rådgivning og den bedste behandling, og det er jo netop også det, der vil ske med lovforslaget. Derfor vil jeg gerne som det sidste spørge, om det netop er på grund af VISO, at Socialdemokratiet vil stemme nej til forslaget.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er jo en bemærkelsesværdig rækkefølge at opstille kriterierne i. Først siger taleren, at som borger i dette land ønsker han en enstrengt struktur, og så ønsker han selvfølgelig også en god behandling, men har taleren, som nu er på vej ud af salen, aldrig overvejet at gå ind for den modsatte rækkefølge og sige: Vi har behov for den allerbedste behandling, og så kan vi diskutere strukturen derefter?